



AdventInfo



A Hetednapú Adventista Egyház Magyar Uniójának információs lapja

2005. december 31.

Krisztussal járni, szolgálva várni!

Év végi mérleg és előretekintés

Kérdések és válaszok tükrében

Megkérdeztünk lelkészeket és gyülekezeti tagokat, hogy mit kérdeznének az uniós elnökségtől, amikor egy évet zárunk és egy újat elkezdünk. A sok kérdés közül megpróbáltunk néhányra válaszolni.



Dr. Szilvási András,
az unió elnöke
válaszol:

– A Plenáris Unióbizottság elfogadta a 2006. évi missziótervet. Mire kerültek a súlypontok?

– A Plenáris Unióbizottság által elfogadott misszióterv mottója: „A megújulás éve”. Bevezető igeként Ésaías szavait választottam: „Falaidra, Jeruzsálem, öröket állítottam. Soha ne hallgassanak, se nappal, se éjjel! Ti, akik az Urat emlékeztetitek, ne legyetek némák! Ne engedjétek, hogy néma maradjon, amíg helyre nem állítja, és dicséretének helyévé nem teszi Jeruzsálemet a földön” (Ésa 62: 6–7. – új prot. ford.). Ez a terv abból indul ki, hogy nekünk kell Isten munkájába bekapcsolódnunk – bízva ígéreteiben – nem pedig a saját terveinkhez keresni a hozzájárulását.

A konkrét cselekvési terveket illetően, továbbra is az unió öt évre elfogadott missziótervének végrehajtásán dolgozunk. Lebontottuk a 2006-ra eső feladatokat, és a korábban már közzétett célkitűzések ezt szolgálják (Lásd AI 2005.09.24.) A hangsúly egy szóban a küldetésünk hiteles teljesítésére került. Fájdalmas folyamat lesz, mert változást igényel, hiszen a megújulással és a reformációval ez együtt jár.

– Melyek a legnagyobb kihívások a közösség számára 2006-ban?

– Egy egyszerű, rugalmas, a kihívásokra gyorsan reagáló szervezetre és adminisztrációra van szükségünk, ahol a döntések a végrehajtás színhelyéhez a lehető legközelebb történnek. Komoly lépéseket kell tennünk a helyi gyülekezetek felértékeléséért. Ha növekszik az élő, kezdeményező, személyi és anyagi forrásokkal jól ellátott gyülekezetek száma, akkor a közösség növekedni fog, de másképp csak becsapjuk magunkat.

– Hogyan lehet úgy az egyházszervezethez nyúlni, hogy ez ne érintse az egyházterületek önállóságát?

– Az egyik „szent tehén” a közösségben az önállóság kérdése, nem csak az egyházterületeknél, hanem az intézményeknél is. A múlt rendszer diktatúrájának ellenreakciójaként alakult ki, és sajnos még ma sem gyógyultunk ki ebből a defektusból. Számomra a szervezet kérdésénél újra csak az előbbi téma kerül elő: élő gyülekezetekre van szükség, és ehhez sokkal több forrást kell oda csoportosítani. Az elmúlt években jelentősen csökkent az unióközpont tizedfelhasználása, de a gyülekezetekhez nem jutott több forrás. Hamarosan közzéteesszük azt a tervet, ami ezt a problémát hivatott orvosolni.

– Sokszor az az érzésünk, hogy a döntések egyházpolitikai szempontok szerint történnek, nem pedig elvek szerint. Miért?

– Ez egy nagyon összetett dolog. Az elvek mindenki számára fontosak ebben a közösségben. Ezt én nem kérdőjelezném meg. Más kérdés viszont az, hogy nem csak egy munkahely vagyunk, hanem egy család is. Adminisztratív döntéseinknek a közösség életére is kihatása van. Pl. ha

egy cég elbocsát egy dolgozót, a gazdaságossággal érdekel, eléri amit akart. Ha az egyház tulajdonában lévő kft-ben történik ez, annak több gyülekezetre is kihatása van, így lehet, hogy az ellenkezőjét érezzük el, mint amit akartunk. Az egyház küldetése, hogy gyógyítsa az embereket, nem pedig az, hogy sebezze. Ugyanakkor felelősök vagyunk a szervezet gazdaságos, eredményes működéséért. Egy emberfeletti kötelet ez, amit sokan nem látnak át a vezetők munkájában.

– Milyen más fontos döntések születtek az év utolsó unióbizottsági ülésén?

– A Plenáris Unióbizottság napirendjén általában csak a jövő évi tervekkel összefüggő kérdések szerepelnek. Ez alkalommal csak egy további döntést hoztunk, a nők presbiterre szenteléséről az alábbiak szerint:

XIV/305. Az Unióbizottság elhatározta, hogy a Magyar Unió területén, azokban a gyülekezetekben, ahol ezt szükségesnek tartják, a Gyülekezeti Kézikönyv rendelkezései szerint nőtestvéreket is presbiterre szentelhetnek. (1 ellenszavazat)

Ez azt jelenti, hogy az egyházterületek követő határozatait után, a helyi gyülekezetek gyakorolhatják a nők presbiterre szentelését. Erre a határozatra azért volt szükség, mert meg kellett vizsgálni, hogy nem jelent-e majd feszültséget egy ilyen lépés az unió többi gyülekezeteiben. Úgy láttuk, hogy megérett az idő erre a döntésre. A nők presbiterre szentelése nem volt sohasem teológiai vitakérdés, hiszen a felszentelés nem más, mint meghatalmazás arra a szolgálatra, amire a Szent-

(Folytatás a 2. oldalon.)

**A Magyar Unió elnökével,
Dr. Szilvási Andrással készített
interjú folytatása az 1. oldalról.**

Lélek valakit képesített. Ha a Szentlélek vezetői ajándékkal ruházott fel nőtestvéreket a helyi gyülekezetben, akkor ezt el kell ismerni, különben korlátozzuk a Lélek munkáját.

– Mi az újról üzenet az AdventInfo olvasói számára?

– Szeretnék bátorítani mindenkit, hogy érdemes küzdeni, hiszen Isten ígéretei a szemünk előtt teljeseznek. Vállaljuk az áldozatot mind a személyes növekedésünkért, mind a szolgálatunk eredményesebb teljesítéséért. Az idő közel van, használjuk ki az alkalmat, amíg lehet.

* * *



**Ösz-Farkas
Ernő,
az unió titkára
válaszol:**

– Az elmúlt egy és fél év munkája alapján mennyire lett összeforrott team az elnökség? Kiigazítjátok-e egymást, ha kell, vagy az van mindig, amit a főnök akar?

– Én megbízom a társaimban. Nem félek attól, hogy a hátam mögött mondják el, ha valami nem tetszik. Nem mindig látjuk egyformán a dolgokat, de ez még eddig nem okozott konfliktust közöttünk. Munkánk rengeteg feszültséggel jár, sokszor kimerítően sok, ezért nagy érték, hogy jó légkörben dolgozhattunk.

– Mikor mentek szabadságra?

– A munkaalkoholizmus kemény függőség, de ilyenkor egy jó ünnepi elvonókúra visszavonulunk. Én január 5-ig vagyok szabadságon. A család ilyenkor tényleg az első helyre kerül.

– Végzel-e még lelkesi munkát is, vagy elnyel az iroda?

– Januártól két gyülekezetben is tartok hitelesítő, evangelizáló sorozatot. Úgy egyeztünk meg, hogy minden évben 1–2 gyülekezetet kiemelten támogatni fogunk a jelenlétünkkel és munkánkkal. A jövő évre két szomszédságban lévő gyüleke-

zetet választottam, mert innen kaptam az első hívást. Ezen kívül a Szabadegyetem, az egészségügyi misszió elég sok lehetőséget biztosít az evangelizálásra. Pécelen is nyitottunk a város felé, szeretnénk beépülni a közösség életébe, ami szintén ad bőven feladatot. Ez a fajta munka tud újra és újra feltölteni.

– Az országos programban sokkal kevesebb osztálymunkát látunk, mi ennek az oka?

– Ez csak attól függ, hogy mit nevezünk osztálymunkának. Amikor egy osztálytitkár meglátogatja a gyülekezetet és tart két prédikációt, vagy amikor a gyülekezet végzi azt a munkát szakmai segítséggel. Szembe kell néznünk a realitásokkal. Nem lehet elvárni, hogy minden gyülekezetben (körzetben) legyen körzeti lelkes, úgy, hogy legyen ideje arra a munkára, amiért ott van, ugyanakkor azt is kérni, hogy minden osztálynál egy erre függetlenített személy dolgozzon. Ez utóbbi lenne ideális, ami viszont meghaladja a közösség teherbírást. A Konferencia és az UB úgy döntött, hogy a helyi gyülekezeteknek kell megerősödniük a lelkes vezetésével, jelenlétével. Az országos osztálymunkacsoportok vezetői körzeti lelkesek, akik nem utazással töltik az idejük nagy részét, hanem a körzetben. Munkájuk lényege abban van, hogy kiképezzenek lelkeseket és gyülekezeti osztályvezetőket, illetve, hogy felszereljék őket jól használható anyagokkal. A munkacsoportokba egyre több nem egyházi alkalmazott szakembert szeretnénk bevonni, akik segíthetnek helyi igények kielégítésében is.

– Mi lesz a lapokkal?

– Három ingyenes és három előfizetéses lapot ad ki az unió. Az *Adventista Világ*, az *AdventInfo* és az *Imaheti anyag* jelentős anyagi erőforrásokat igényelnek. De egyenlő esélyt szeretnénk adni mindenkinek a tájékozódáshoz és a lelki táplálék eléréséhez. A *Boldog Élet*, a *FiatalOK* és a *Mosoly* előfizetéses lapok, amelyeket szintén támogatnunk kell. A közösség úgy tudna segíteni, hogy megrendeléseikkel növelni lehessen a példányszámot, így több forrás marad a 100%-ban támogatott kiadványokra.

– Mi az újról üzenet az AI olvasói számára?

– „Még vajmi kevés idő. És aki eljövendő, eljő és nem késik.”

* * *



**Fenyvesi Péter,
az unió
pénztárosa
válaszol:**

– Az éves mérlegről még korai faggatózni, de mégis, anyagilag milyen évet zár az egyház?

– Pontos adatok híján nehéz nyilatkozni, de annyi már látszik, hogy a tizedbevételeink jobban alakultak, mint az előző évben. Mivel egyházunk tagsága nem növekedett jelentősen, és a tizedfizetők számának drámai változásáról sincsen adatunk, ebből arra kell következtetnünk, hogy míg az előző évben jelentősen romlott testvéreink anyagai helyzete, addig az idei évben kb. 6%-kal javult. Legalábbis a tizedbevételeink ennyivel emelkedtek 2006. első tíz hónapjában.

Ha a kiadásokat nézzük, akkor azt látom, hogy nagyobb költségvetési figyelemre van szükség, ami mind az egységek elnökségeitől, mind pedig bizottságaitól átgondoltabb és következetesebb munkát igényel.

– Az unió felé jelentős tartozások halmozódtak fel. Mi ennek az oka, és mi a megoldás?

– Ennek alapvetően éppen az előbb elmondottak az okai. Az unió ebben az évben a következő, a költségvetésben nem tervezett kiadásokat fizette ki:

Kiadó hiteltartozása

(egyházi kezesség):

2 083 221 HUF

Kiadó beszállítói tartozása

(Dürer Nyomda):

899 520 HUF

További kifizetések 2005-ben

(bérhozzájárulás és egyéb kölcsönök):

8 503 498 HUF

Balatonlelle

(a Konferenciai Központ konyhájának EU normájúvá alakítása):

5 000 000 HUF

Balatonlelle

(közüzemi tartozások):

940 000 HUF

Összesen:

17 426 239 HUF

Ezen felül jelentős tartozása van a Tiszavidéki Egyházterületnek (28 millió forint), ami döntő részben a sátorlaujhelyi épít-

kezéshez fedezetet nyújtó egyik egri ingatlan miatt alakult ki, amelyet a mai napig nem sikerült értékesíteni.

Itt szeretném megköszönni a két egyházterület pénztárosának, Simon Zsolt, majd Dr. Deák Judit testvéreknek, illetve Tóth Sándor, majd Rácz Sándor Béla testvéreknek a közös együttműködést. Nem kis teher van a pénztárosokon, mivel az egyház szervezeti felépítése nagyon különös. Mivel minden egyházi egységet bizottságok irányítanak, ezért a döntések a bizottságok tagjainak a kezében van. A pénztárosok csak 100 000 forintig dönthetnek, de erről is információkat kell adniuk az illetékes bizottságoknak. A bizottságok döntéseit a pénztárosoknak kell végrehajtani, még akkor is, ha látják azok esetleg negatív következményeit, a felelősséget viszont ők viselik, nem pedig a döntéseket meghozó bizottságokban ülők. Ez nagy lelki és fizikai terhet ró ránk, ezért minden elismerésem a kollégáimnak, és sok erőt kívánok nekik is a következő évre.

– Milyen további támogatásokat adott az unió, amelyek intézmények, gyülekezetek szintjén érezhetőek voltak?

– Itt alapvető változást sikerült elérni azzal, hogy mind az *Adventhírnök*, mind az *AdventInfo*, mind pedig az *Imaheti anyag* díjmentesen kerül a testvérek kezébe. Ezzel mind a lelki nevelés, mind pedig a tagság rendszeres informálása megvalósul. Mindenkihez eljutnak ezek a lapok, így bárki naprakészen tudhatja, mi történik közösségünkben.

Emellett negyedévente 300 000 forinttal támogatjuk a szombatiskola megjelenését, ami 65 HUF/db támogatást jelent. Szeretnénk ezt a gyakorlatot folytatni, ezért a 2006-os költségvetésben 5,4 millió forintot különített el az Unióbizottság.

– A lelkészek fizetése mindig az érdeklődés középpontjában van. Egy évvel ezelőtt megismerhettük a részleteket. Ahhoz képest történt-e valamilyen változás az új PMSZ elfogadásával?

– Szeretnénk megköszönni a Pénzügyi Bizottság tagjainak a szolgálatát, akik olyan nem lelkészi tagok, akik nagy elkötelezettségről tettek bizonyosságot ebben az évben. Számukra nagyon fontos az egyház anyagi stabilitásának megőrzése, és a fejlődés anyagi hátterének biztosítása. Nos, testvéreink úgy döntöttek, hogy a tizedbevételek emelkedésére tekintettel 5%-kal emelik a lelkészek szertartáspénzét és az alkalmazottak fizetését. Emlékeztetnék, hogy tavaly úgy döntött a bizottság – szintén a tizedbevételek alakulására tekintettel –, hogy nem változtat 2005-ben a juttatásokon. A Pénzügyi és Munkaügyi Szabályzatot szinte teljes egészében átalakította ez a szakmai bizottság, így már teljes mértékben megfelel a jelen hatályos magyar törvényeknek és egyházi szabályoknak. Remélem, hogy a következő évben is hasonló jó hangulatban tudunk majd együtt dolgozni.

– A költségvetésben, amit a PUB elfogadott, hogyan tükröződik a missziós stratégia? Mire fordítja az unió a pénzt a következő évben?

– Itt először talán érdemes tisztázni egy általános félreértést. A missziómunka végzése elsősorban a gyülekezetek és az egyházterületek felelőssége. Az unió feladata ennek koordinálása, ill. a feltételek és eszközök biztosítása. Olyan országos tevékenységet vettünk át, mint a Reménység Evangelizációs Központ tevékenysége, amelynek a szolgálatát a következő évben mintegy 18,5 millió forinttal támogatjuk. Ez az összeg jelentős mértékben (13,5 millió) az egyházterületektől kapott tizedszázalékból származik. Emellett több mint 7 millió forintot fordítunk osztálymunkákra, amivel szintén a gyülekezetek hatékonyabb missziómunkájának a végzését támogatjuk. Az osztálymunkákat is szeretnénk gyökeresen átalakítani. 2006-tól a bizottság szeretné megszüntetni az „országos utazgatásokat”. Úgy látjuk, nem sok mérhető haszna volt annak, hogy a lelkészek körbeutazzák az országot, közben vagy nem végeztek, vagy nem tudtak végezni gyülekezeti munkát. Gyülekezteink lelki fejlődése, lelki vezetők nélkül nem biztosított. Szeretnénk elérni, hogy lelkészeink a saját körzetükben végezzen szakmai munkát és állandó jelenlétükkel segítsék tagjaink hitéletét, gyülekezeteink missziómunkáját. Meggyőződésünk, hogy az osztálymunkának nem abból kell állnia, hogy egy-két ember hétről hétre más helyen elmondja ugyanazt a prédikációt, ami nyilván sok esetben nagyon biblikus és áldott volt, hanem segítséget kell nyújtunk a körzeti lelkészeknek, presbitereknek, hogy rendelkezésükre álljanak azok az anyagok, tudás vagy tapasztalat, ami által ők tudnak a saját gyülekezeteiknek segíteni küldetésük hatékonyabb betöltése érdekében. Valójában a helyi emberek tudják, hogy igazából mire van szüksége egy közösségnek.

– Hogyan lehetne növelni az unió beruházásokra fordítható bevételeit?

– Ahogy minden évben, így most is nyomatékosan szeretnénk felhívni a testvérek figyelmét a személyi jövedelemadó 1%-ának felajánlási lehetőségére. 2005-ben több felajánlás történt, mint az előző években, de még mindig vannak olyan tartalékaink, amelyeket mozgósítanunk kell. Sok olyan ember él testvéreink környezetében, akik nem rendelkeznek az

egyházak számára felajánlható 1%-ról, ezért tagjainknak kell megszólítaniuk őket, és rávezetni erre. Szeretnénk januárban eljuttatni gyülekezeteinkbe az ehhez szükséges reklámanyagot, ami segít ebben a szolgálatban. Ne felejtünk el mi is rendelkezni az 1%-ról! A Hetednapi Adventista Egyház technikai száma: 0248. Emellett az ADRA számára szintén rendelkezhetünk adónk másik 1%-áról, amivel nagyban segíthetjük az ő szolgálatukat is.

Másik lehetőségünk az állami vagy európai uniós pályázatok igénybevétele. Ezek elsősorban nem beruházásokra, hanem sokkal inkább azokra a tevékenységekre igényelhetők, amelyeket a legtöbb gyülekezet végez. Pl.: egészségvédelmi, ifjúsági, vagy más, a helyi célokat szolgáló tevékenységek végzéséhez. Jó példa erre a hajdúhadházi gyülekezet esete, akik több mint egy millió forintot kaptak pályázati úton egészségügyi szolgálat végzéshez városuktól. Ezeket a lehetőségeket a körzeti lelkészeknek és presbitereknek kell felkutatniuk, ill. megpályáznuk.

– Mi az újévi üzeneted az AI olvasói számára?

– Sok prédikációt hallottam és hirdtettem magam is a megújulásról és reformációról. Azt gondolom, látva a világban zajló eseményeket, hogy Jézus visszajövetele kézzelfoghatóbb, mint valaha. Ez mindnyájunkat változtatásra kell ösztönözzön! Sokkal odaszántabban és lelkebben kell imádjuk Jézus Urunkat és tenni, amit Ő is tett, amikor közöttünk élt. Szentlelke minden adventista gyülekezetben velünk van ígérete szerint, és én hiszem, hogy mindenki kaphat erejéből, megszentelő jelenlétéből! Isten áldja meg egyházunkat és készítse fel népünket a „hazautazásra”!

AI

***Ezúton kívánunk
minden kedves
Olvasónknak
kegyelemben
és áldásokban
gazdag, boldog
új esztendőt!***

SZABÓ LÁSZLÓ AZ ÉSZAK-SZUDÁNI MISSZIÓTERÜLET LELKÉSZI OSZTÁLYVEZETŐJE

A Közel-keleti Unióbizottság év végi tervkészítő ülésén, Szabó László lelkész testvér az Észak-szudáni Misszióterület lelkészi osztályvezetőjévé választották. Kinevezése kapcsán készítettük vele az alábbi interjút.

– Egy évet szolgáltál Tanzániában. Gondoltál-e valaha is arra, hogy Afrika hivatalosan is visszahív?

– Az első alkalommal is a Tanzán Unió hivatalos hívására vállaltuk el a szolgálatot. Fehér ember számára különös dolog a fekete afrikai szolgálat. Teljes átalálást igényel. A víz és az áram hiánya csak jelezte, hogy más világba került az ember. Más jellegűek a kihívások, talán sokkal valóságosabbak a felvetődő problémák. A szolgálatnak szerves része a küzdelem mások életéért, a tehetetlenség érzéséből fakadó, eget ostromló imádság, ugyanakkor Isten közelségének megerősítő érzése és az egyszerű, tartalmas testvéri kapcsolatok. A misszionáriusok vagy belerokkannak, vagy feltöltődnek a szolgálat alatt. Aki az utóbbit tapasztalja meg, az általában visszatér a fekete kontinensre. Igazából el sem akartak engedni bennünket egy év után, az Úr egyértelmű hívására térünk haza. Úgy éreztük, Magyarország bizonyos értelemben nagyobb kihívást jelent a misszió terén, mint Afrika. Az ottani embereket azonban szívünkbe zártuk és tudtuk, hogy oda még visszaterünk. A kérdés csak az, hogy: mikor?

– Volt-e valamilyen előzménye ennek a döntésnek, vagy teljesen váratlanul ért?

– Már többször megkerestek bennünket az elmúlt években, hogy vállalkunk-e misszionáriusi szolgálatot. Mindennek ellenére ez a megkeresés váratlanul ért bennünket.

– Milyen kihívásokkal kell számolni egy ilyen nagy jelentőségű válaszadás előtt? Meddig tart a gondolkodási idő? Hogyan érte a családot a hír?

– A legnagyobb kihívást az jelenti, hogy megismerjük Isten akaratát a kérdéssel kapcsolatban. Az Úr a szolgálatunkat érintő minden főbb kérdésnél nagyon egyértelműen vezetett bennünket. Így döntöttem a lelkészi szolgálat mellett, az Ő vezetése alapján mentem külföldre tanulni, majd feleségemmel együtt Afrikába dolgozni, és végül Ő hozott bennünket haza is. Imádkozunk és bőjtölünk, hogy most is Ő vezessen bennünket. Ha Ő Szudánba szeretne bennünket küldeni, akkor ezt egyértelművé fogja tenni. Ha nem, akkor mi sem kívánunk elindulni. Nem tudjuk, hogy mennyi

idő áll rendelkezésre a gondolkodásra, mert eddig csak két rövid telefont kaptunk, de semmi más hivatalos megkeresést nem. Várjuk a további információkat és a hivatalos megkeresést. A családot meglepte a hír.

– Mi lesz a REK-kel ha elmész, és mi lesz Szudánnal, ha itt maradsz? Mennyire világos számodra, hogy a gondviselés melyik utat szánta neked?

– Nincs pótolhatatlan ember egyik helyen sem. A szudáni misszióterületre többen is jelentkeztek, hogy szívesen szolgálnának ott. Bár én nem jelentkeztem, megtiszteltetésnek érzem, hogy engem hívnak. De ha maradok, akkor is vannak legalább még ketten, akik vállalnák a szolgálatot. A szudáni misszióterület kihívásai ellenére is növekszik. Bár 6000 adventistára csak 4 felszentelt lelkész jut, a tagság a háború és üldözések ellenére is aktívan végezte a missziói munkát, és így az egyház növekszik. Érdemes lenne elgondolkodni rajta, hogy esetleg mi hívnánk onnan egy misszionáriust Magyarországra, ugyanis itt nehezebb kérdés a növekedés. Rábíztam Istenre a hívásunk kérdését, de még nyitott kérdés számunkra, hogy melyik országban folytatjuk tovább a szolgálatunkat. Vagy itt, vagy pedig a sivatagi klímával rendelkező igazi fekete-afrikai országban.

– Mit kérjünk Istentől, amikor értetek imádkozunk?

– A kérdés befolyásolja a saját és gyermekeink jövőjén túl az egyház és a misszió kérdését is. Köszönettel fogadunk minden imádságot, amit értünk mondotok és azért, hogy fel tudjuk ismerni és ki tudjuk mondani most is: „...legyen meg a Te akaratod”. A döntés után pedig igen hosszú imálistát lehet felállítani, akár itt maradunk, akár Szudánba utazunk.

* * *

Szilvási Tibor misszionárius lelkész 4 éve szolgál a Közel-keleti Unió területén, a Perzsa (Arab)-öböl északi országaiiban. A közelmúltban ő is résztvett a Közel-keleti Unióbizottság év végi tervkészítő ülésén, illetve a jelölőbizottságban, ahol Szabó László lelkész testvér az Észak-szudáni Misszióterület lelkészi osztályvezetőjévé választották. Mintegy 20 évvel ezelőtt Szilvási Tibor lelkész személyes befolyása segítette Szabó László testvér a lelkészi pálya választásában. Őt kérdeztük a döntés háttéréről.

– Miért volt szükségszerű, hogy misszionárius lelkészt válasszanak az Észak-szudáni Misszióterület lelkészi osztályvezetőjévé?

– Az Észak-szudáni Misszióterület a Közel-keleti Unió egyik legdinamikusabban fejlődő területe. A területen 120 szervezett gyülekezet, illetve csoport működik, mintegy 6000 gyülekezeti taggal. Eközben mindössze 4 felszentelt lelkész és 14 bibliamunkás áll a terület alkalmazásában. Szudánban az egyháznak nincs teológiai főiskolája ezért a Közel-keleti Unió Libanonban működő egyeteme a közelmúltban kihelyezett tagozatot indított Szudán fővárosában, Kartúmban. Az új lelkészi osztályvezető feladata lesz a lelkészek és bibliamunkások továbbképzése, illetve a kihelyezett program koordinálása. Jelenleg nincs olyan helyi lelkész Szudánban, aki el tudná látni ezt a szolgálatot. Meggyőződésem, hogy Szabó László testvér eddigi szolgálata bizonyítja, hogy rendelkezik azokkal a lelki ajándékokkal, amelyek a szolgálat ellátásához szükségesek.

– Hogyan kerülhet szóba magyar lelkész neve egy ilyen jelölőbizottsági ülésen?

– Szabó László testvér neve már korábban bekerült egy adatbázisba, amelyet a Transzeurópai Divízió vezet olyan munkatársakról, akiket alkalmasnak tartanak nemzetközi szolgálatra. A jelölőbizottság ülésén résztvett a TED titkára és pénztárosa is, akik átadták Szabó testvér szolgálati önéletrajzát az ülést vezető unióelnöknek.

– Volt-e más jelölt is a munkakörre?

– A jelölőbizottság 3 személy szolgálati önéletrajzát tekintette át. A másik két jelölt már befejezte a doktori tanulmányait. A bizottság tagjai közül csak néhányan ismerték személyesen a jelöltek valamelyikét, de a szolgálati önéletrajzok segítettek a jelöltek objektív megítélésében. Természetesen, akik személyesen ismerték valamelyik jelöltet, lehetőséget kaptak rá, hogy elmondják véleményüket. Szabó László testvér mellett a gyakorlati tapasztalat, illetve a korábban, Tanzániában misszionáriusként töltött év tapasztalata volt a döntő.

ÖFE